

Esélyegyenlőség a nyelvoktatásban

A diszlexia kifejezés egyre inkább bekerül a köztudatba, de vajon tudjuk-e pontosan, mi történik valójában, és mire volna szüksége az érintett tanulóknak az idegennyelv-elsajátítás során? Ez a hiánypótló kötet erre keresi a választ többéves kutatómunka eredményeit összegezve. Elméleti és gyakorlati útmutatót nyújt a folyamat minden résztvevőjének szemszögéből. A nyelvtanulással kapcsolatos jelenlegi problémák mellett sikertörténeteket is felvonultat.

Az ELTE Angol Alkalmazott Nyelvészeti Tanszékén 2006-ban alakult az Esélyegyenlőség a nyelvoktatásban kutatócsoport, melynek vezető kutatói Kormos Judit, Kontráné Hegybíró Edit, Csizér Kata és Sarkadi Ágnes voltak. A fogyatékkal élő vagy tanulási zavarral küzdő, elsősorban diszlexiás és siket diákok nyelvtanulási folyamatát térképezték fel három éves munkával. Ennek egyik eredményeként született meg ez a könyv, amelyben a részképesség-zavaros nyelvtanulók problémáit taglalják, közülük is elsősorban a diszlexiás tanulókkal foglalkoznak. A rendkívül alapos kutatómunkának köszönhetően pontosan kirajzolódik, hogy ma Magyarországon mi történik a nyelvtanulóval, ami a kezdeti diagnózistól a különböző nyelvtanulási helyzeteken át (szerencsés esetben) eljut az érettségiig vagy a nyelvvizsgáig.

A bevezetésben a szerkesztők bemutatják magát a kutatást, amely két részből állt. Az első fázisban az érintett diákokkal készítettek interjúkat, kérdőíves és idegennyelv-tudást mérő vizsgálatot. Felmérték nyelvtanulási motivációjukat és attitűdjeiket, stratégiáikat és problémáikat. Részletes beszámolókat találunk ezekről a kérdésekről a könyv 3–6. fejezetében.

A második kutatási fázisban a nyelvtanárok szemszögéből közelítették meg a kérdést: hogyan látják ezen nyelvtanulók problémáit, milyen bevált módszereket, technikákat alkalmaznak. Két kérdőíves vizsgálat és óramegfigyelésekkel kiegészített interjúk értékeléséről olvashatunk, valamint néhány sikeresen működő nyelv-

oktatási programról közölnek esettanulmány (7., 8. és 9. fejezet).

A könyv erénye, hogy feltár olyan általános jellegű problémákat a diszlexia/részképesség-zavar kérdéskörével kapcsolatban, amelyekkel a pedagógusok a gyakorlatban már találkoztak, mélyebb összefüggéseiket azonban eddig még nem ismerhették meg. Az egyik ilyen terület a diagnosztizálás körüli sok anomália, mely többek között a Sarkadi Ágnes által írt második fejezetben, a nyelvtanulással kapcsolatos jogok bemutatásakor kerül előtérbe. A nevelési tanácsadók által kiállított szakvélemény „beilleszkedési, tanulási és magatartási nehézségek” (BTM), illetve a szakértői és rehabilitációs bizottság „sajátos nevelési igény” (SNI) kategóriája a tanuló további sorsát eltérő irányba tereli, és az iskola számára is más-más törvényi kötelezettségeket ír elő. Hivatalosan diszlexiássá csak SNI státusszal válhat a tanuló, ugyanakkor Sarkadi megfigyelése szerint mindkét intézmény által kiállított szakvélemény tartalmazhatja a ’diszlexia’ szót. Ez azért lehetséges, mert hiányzik az egységes diagnosztikai protokoll az olvasási zavar és az olvasási nehézség elkülönítésére. Így nehezen várható el, hogy az iskola igazgatója felelős döntést tudjon hozni az egyes tantárgyak vagy tantárgyrészek értékelése alóli felmentés ügyében. Külön kitér a kutató a 2007-es felülvizsgálatok utáni áldatlan állapotokra, melyek azt eredményezték, hogy a tömeges visszaminősítés után (10 606 fő került ki az SNI kategóriából!) az addig felmentett tanulók hirtelen megjelentek a nyelvtanárok óráin.

A tanárok ismereteinek pontosításához járul hozzá, hogy a könyvben a kutatók megpróbálják összegezni a az alapvető összefüggéseket. Az első ilyen tanulmány Gósy Máriaé, aki ugyan nem vett részt az Esélyegyenlőség a nyelvoktatásban kutatócsoport munkájában, de témája, az olvasási folyamat ismertetése, alapvető fontosságú a könyv további fejezeteinek megértéséhez. Felhívja a figyelmet arra, hogy az olvasási zavarok nem izoláltan jelentkeznek, hanem gyakran beszédpercepciós, illetve más részképesség-zavarokkal társulhatnak. Ez lehet az oka annak a jelenségnek, hogy a diszlexiás tanulók szóbeli feleletei is az elvárt szint alatt maradnak.

Kormos Judit és Mikó Anna a diszlexiások és nem diszlexiások nyelvtanulásának különbségeit vizsgálva azt állapította meg, hogy – a korábbi kutatások eredményeinek megfelelően – súlyos problémákat okoz az eltérő fonológiai feldolgozás, verbális munkamemória-használat és a szerialitás érzékelése. Ezek a különbségek a nyelvtanulás szinte minden részterületét befolyásolják, és összeadódva az évek során jelentős lemaradáshoz vezetnek. A nyelvtanárok tehát külön fejlesztő

foglalkozásokat javasolnak a diszlexiásoknak idegen nyelvből is.

A tanároknak állandó fejlődést okoz a megfelelő értékelés. Hatványozottan igaz ez a különféle vizsgák, különösképpen a nyelvvizsgák esetében, ahol szintén szükség volna egységes szabályozásra. Jelenleg sem a diagnózist felállító szakemberek nem ismerik a nyelvvizsgák menetét, sem a vizsgaközpontok nem tájékozottak a tanulási zavarokkal kapcsolatban. Ezekkel a gondokkal külön fejezetben foglalkozik Kormos Judit, Sarkadi Ágnes és Kálmos Borbála, akik kutatásukban összehasonlították a magyar és külföldi nyelvvizsgáztatási gyakorlatot. Részletesen elemzik, melyek azok a kedvezmények, amelyek a diszlexiások esélyegyenlőségét biztosítják ugyan, de nem juttatják őket jogosulatlan előnyhöz, ezáltal a vizsga érvényessége nem kerül veszélybe.

Sarkadi Ágnes, Kormos Judit és Kontra Edit két kérdőíves vizsgálata felhívja a figyelmet arra, hogy a diszlexiával kapcsolatban különféle vélekedések és attitűdök élnek

A könyv erénye, hogy feltár olyan általános jellegű problémákat a diszlexia/részképesség-zavar kérdéskörével kapcsolatban, amelyekkel a pedagógusok a gyakorlatban már találkoztak, mélyebb összefüggéseiket azonban eddig még nem ismerhették meg. Az egyik ilyen terület a diagnosztizálás körüli sok anomália, mely többek között a Sarkadi Ágnes által írt második fejezetben, a nyelvtanulással kapcsolatos jogok bemutatásakor kerül előtérbe. A nevelési tanácsadók által kiállított szakvélemény „beilleszkedési, tanulási és magatartási nehézségek” (BTM), illetve a szakértői és rehabilitációs bizottság „sajátos nevelési igény” (SNI) kategóriája a tanuló további sorsát eltérő irányba tereli, és az iskola számára is más-más törvényi kötelezettségeket ír elő. Hivatalosan diszlexiássá csak SNI státusszal válhat a tanuló, ugyanakkor Sarkadi megfigyelése szerint mindkét intézmény által kiállított szakvélemény tartalmazhatja a 'diszlexia' szót.

a nyelvtanárok fejében. A kutatás eredményei már megjelentek egyszer a *Pedagógiai Szemle* 57. számában, ez az írás annak a tanulmánynak egy új adatokkal bővített